

‘Iedere definitie is gevaarlijk’

Mijn naam is Daan Stoffer en aan mij is gevraagd om als voorzitter van de Humanistische Sectorraad VGVZ, tijdens dit Open Platform, iets te vertellen over hoe de humanistische levensbeschouwing een rol speelt in mijn werk als geestelijk verzorger. Gelukkig hoeft dit geen afspiegeling te zijn van alle humanistisch geestelijk verzorgers, want dat zou lastig zijn. Tegen mijn collega Rob Vos zeg ik: Rob, houd me bij de les als ik ga bazelen in dit praatje!

Jaren geleden schreef ik mijn scriptie over emotionele geraaktheid onder artsen in een kinderziekenhuis. In het voorwoord kwam een citaat van Desiderius Erasmus te staan: 'iedere definitie is gevaarlijk'.

Het was een waarschuwing. De codering van data doet zelden recht aan de genuanceerde werkelijkheid. Iedere definitie is gevaarlijk, want iedere definitie sluit in - en sluit uit.

Er zijn geen heilige huisjes of voorschrijvende kaders.

Er is geen hiërarchie in levensbeschouwingen en hun waarde.

De donkerste kijk op het leven mag er zijn en hoeft niet veranderd.

In de eerbied voor het donker, ontstaat het wordende licht.

In iemands kijk op het leven ligt altijd wijsheid besloten.

- bronnen van zin, in de breedste in des woords.

In die bronnen van zin - is het soms van belang om de gebruikelijke tradities en kaders los te durven laten.

Bronnen van zin, waarin FC Utrecht niet onder doet voor Maria.

(...ik hoop dat ik hiermee niemand tegen het zere been schop, en anders moet dat maar)

Bronnen van zin, waarin het ultiem zingevende soms ver afstaat van

- of zelfs haaks staat op - levensbeschouwelijke tradities.

Laat de ander de ruimte, omwille van de ander.

En laat in die ruimte, de ademruimte, de mens tot bloei komen.

Iedere definitie is gevaarlijk - sluit in, sluit uit.

Was getekend, Erasmus van Rotterdam.

** Graag sluit ik mijn praatje af met een gedicht van Rutger Kopland.*

‘Plaatsen, passages XII’

Geef mij maar de brede, de trage rivieren,
de bewegingen die je niet ziet, maar vermoedt,
de drinkende wilgen, de zinloze dijken,
een doodstille stad aan de oever.

Geef mij maar de winter, het armoedige
landschap, de akker zonder het teken
van leven, de kracht van krakende heide.

Geef mij maar de kat als hij kijkt voor
hij springt om te vluchten, te vechten,
te jagen, te paren, als hij kijkt.

Geef mij maar het paard in galop maar
van hout, op zijn zij in het gras.

Geef mij maar een vraag en geen antwoord.

Rutger Kopland